

den ene af en mere almindelig Art, den anden noget mere personlig. Den ene var den, at nu vidste vi med Sikkerhed, at Landstinget ikke havde valgt. Han gik til en Fortolkning af § 53; denne Fortolkning af § 53 haaber jeg næsten var blot et beqvemt Middel, for at forhandle denne Gjenstand, for, dersom det havde været Meningen, at der skulde være en Samstemning i Valget, en nødvendig Samstemning i Tiden med Hensyn til dette Valg, saa maatte der være taget Bestemmelse om, hvorledes dette Thing kom til at vælge i Fælledskab med det andet. Da det imidlertid er ethvert Thing forbeholdt at vælge uden Indskrænkning, saa kan det ikke være nogen som helst grundlovmæssig Betingelse, at det ene Thing skal opsætte at vælge efter det andet. Den ærede Rigsdagsmand er maasse ikke tilfreds med denne Forklaring (Hall: Nei!); ja, jeg kan godt begribe, at han ikke er tilfreds dermed; men dog troer jeg ikke mindre, at det er saa. Jeg indseer virkelig ikke, hvilken Vej vi skulle kunne gaae, for at komme i saa Henseende til Enighed. Den Vej, som vi ere gaaede her, er, at vi have gjort Landstinget saa tidligt, som det var muligt, opmærksom paa, at denne Sag var under Ventilation. Landstinget har sat sig i Forbindelse med os, og gennem de Mand, som have sat sig i Forbindelse med os, have vi troet, at der var Enighed med Landstinget, og vi ere derfor skredne fremad. Landstinget derimod har betænkt sig; det har ikke lagt Mærke til — og det er en uafviselig Ting — at i Alt, hvad der angaaer Finantsregnskabet, der har Folkethinget en Prioritet, og at, naar Landstinget der vil søie sig efter Constitutionen, saaledes som den er i sin inderste Kjerne, vil det i den Slags Sager vise Folkethinget saa liden Modstand som muligt. Naar Folkethinget kommer til Landstinget og siger: „For at kunne med større Sikkerhed behandle Finantsloven næste Gang og ikke tabe et heelt Aar i visse Retninger, saa er det vort Ønske, at vælge Revisorer nu, og det ville vi gjøre paa den Maade“, saa kan jeg ikke nægte, at, naar vi skulle dømme om, hvad der maasse kunde være det meest constitutionsmæssige, vilde det dog vistnok være, om de skred til Valget; men de ere Herrer

over deres Handlinger, og jeg skal ikke i mindste Maade bebreide dem, hvad de have gjort. De have gjort Ret deri, men vi gjøre ligesaa Ret i at vandre vor Bane for ikke at komme i den Bane, at lade os beherske af det andet Thing (Ja!). Det er Noget, vi vel skulle betænke, og om der ingen anden Grund var til at vælge netop i det Dieblis, saa er der den Grund, at vi netop her ere paa et Gebeet, hvor virkelig Folkethinget har en Prioritet, nemlig paa det finantstle Gebeet. Den anden Grund, som det ærede Medlem har fremført, det er, at han ikke endnu ret veed, hvem han skal vælge paa, men veed han det om 3 Maaneder? Det kan jeg ikke troe, naar det ærede Medlem kan komme nu og sige: lader os udsætte Valget, jeg har nok læst Grundloven, jeg har taget Deel i at give den, jeg veed, at der skal vælges Revisorer, der er gaaet Aar hen siden jeg vidste det; men endnu er jeg ikke kommen til Enighed med mig selv, for i denne Henseende har mine Tanker ikke været beskæftiget dermed, og da de nu blive ledede hen derpaa, har jeg ikke faaet den behørig Tid, saa det er ikke det rette Dieblis at vælge dem nu, og skjøndt vi eengang have taget den Beslutning at vælge her, saa vil jeg dog nu forsøge paa at komme over paa dette Spørgsmaals Realitet; for det har det ærede Medlem sagt, at denne Bet var hans Hovedformaal (Hall: Maa jeg bede om Ordet). At den ærede Finantsminister udtalte sig saaledes, at det i Realiteten var ham mindre om Sagen at gjøre, end at komme ind paa Spørgsmalets Forhandling, det biliger jeg, det finder jeg smukt og rigtigt, det var, synes mig saa vel betænkt for Sagens Skyld som muligt; men det ærede Medlem kan ikke have havt denne Grund; han kan ikke have villet bringe Sagen paany til Behandling, men han har villet forandre Forretningsordenen. (Hall: Hvorledes? Var det til mig?) Ja! saa nær som det tør være til det ærede Medlem, det var igjennem Formanden (Latter!). Skulde jeg gjøre Noget, vilde jeg virkelig bebreide det ærede Medlem, at han ikke er kommen til at vide selv, hvorledes han vil vælge idag, just fordi han har havt saa lang Tid til at beskæftige sine Tanker dermed. Smid-